

handlede. Nei, saaledes gaar det ikke til i Finantsudvalget, saavidt jeg kan huske. Der bliver nedsat Underudvalg, som gennemgaa hver sin Del af Budgettet, og som ikke omtale til Finantsudvalget de Postor, om hvilke der efter deres Skjon ikke er Grund til at tale, og ved hvilke der ikke gjøres Forslag til Forandringer. Altsaa tror jeg ikke, at det erede Medlem har Ret til at anse over hele den finantsielle Behandling, saaledes som han gjorde, uden forsaavidt han ikke har husket rigtig, hvorledes Sagen gik til. Der er jo naturligtvis mange Ting, der kan gjere det bevrærligt for et Udvalg, bestaaende af 15 Medlemmer, at forhandle en Sag rask; der er mange Hindringer tilstede; det veed enhver, der har været i Finantsudvalget. I de senere Aar, og navnlig i det sidste Aar, er der brugt en Fremgangsmaade, som er noget forffjellig fra den, der i tidligere Aar er bleven brugt, og der er enkelte Ting, i saa Henseende, som jeg forresten tror, at det var meget klogere, at Finantsudvalget, naar det engang, bliver valgt, end det hele Thing gav sig til at overveie i hele deres Detail; dette tror jeg ikke fører til Noget. Jeg vil endvidere sige som et Exempel, at naar Medlemmer ere meget hyppigt fraværende og saa komme tilstede, og ikke vide, hvorom Taler har været for, saa at de gjentage Noget, som er fuldstændig gennemgaaet, da er dette Noget, som efter min Mening, giver Anledning til Forvælselse. Det erede Medlem var misfornøjet med, at Finantsudvalget arbejdede saa længe, og dog var han fortrydelig over, at jeg undertiden havde fremsat Forslag, som ikke havde været Gjenstand for Drøftelse i Udvalget, og som ikke engang havde kunnet blive Gjenstand for Drøftelser der. Sagen var den, at jeg ikke vilde spille Finantsudvalgets Tid med at forhandle Spørgsmaal, om hvilke jeg iforveien vidste Bested med, at de ikke vilde vinde Tilslutning i Udvalget; jeg stillede da Forslagene her i Thinget, for at faa dem diskuterede, og Diskussionen fandt ogsaa Sted her. Mig forekommer det, at det var Noget, man skulde roses for, at man ikke vilde forsøge at standse Sagens Gang i Udvalget ved at stille Forslag, om hvilke man

forud vidste, at de ingen Tilslutning vilde faae, saa at man ikke vilde faae noget Resultat ud af at stille dem der. Søvrigt skal jeg gjøre det erede Medlem opmaerkksom paa, at der er et italiensk Ordsprog, som siger, at den, der holder ud, han vinder Seir, og jeg har sat mig den Grundsaetning, at naar jeg synes, at Noget er rigtig, holder jeg ud og bliver ved at fordrø det, indtil det sker Fyldest, om ikke helt, saa delvis. Det erede Medlem erindrer maaste, at blandt de Forslag, jeg saaledes fremsatte, var ogsaa det at opføre Balle og Bemmetofte Midler paa Finantsloven; men vi have dog i den Henseende netop opnaaet en Ting, som det erede Medlem sætter saa megen Pris paa, nemlig en parlamentarisk Kommission til at behandle dette Spørgsmaal og forberede det saaledes, at det i sin Tid kan faa sin praktiske Betydning. Se vi hen til et andet Spørgsmaal af lignende Art, nemlig Spørgsmaalet om at opføre Tienderne paa Finantsloven, hvormegen Fremgang har man da ikke gjort i saa Henseende! Vi have jo endog i den Henseende set Forslag fra Ministeren selv, rigtignok under en Form, som jeg ikke billiger, men dog under en Form, der, om jeg saa maa sige, gav Bevillingsmyndigheden Haand i Hanke med Tienderne. Det forekommer mig, at ved at stille sige Forslag er det en rigtig Fremgangsmaade for at opnaa et praktisk Resultat, at man bliver ved at forlange det, man vil, indtil man omsider faaer det helt eller delvis realiseret. Jeg kan ikke se, at der paa de Punkter, som jeg har omtalt, er stet nogen Seil eller Noget, der i mindste Maade kunde sinke Finantsudvalgets Behandling eller Rigsdagens Arbejde. Jeg skal tværgt, det skyder jeg dog mig selv, bemærke, at naar der har været klaget saa meget, navnlig over det sidste Aars Finantsudvalgs Behandling, er det mig en Glæde at kunne sige, at den varede fire Dage længere, end den Behandling, som fandt Sted under vor udmærkede tidligere Formand, den nuværende høitærede Finantsminister, og at den navnlig ogsaa blev endel senere færdig, end ellers vilde have været Tilfældet paa Grund af, at det ikke kunde lykkes os, før end efter 10 Dages Forløb, at faae en Conference